

MKP 1. KONGRE DUYURUSU

TKP(ML)'den MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ'ne Bu Tarih Bizim!..

- Programı Olmayan Bir Parti Alternatif Olduğu Bir Siyasi İktidarı Alt Edemez
- Parti İçi İki Çizgi Mücadelesi Gelişmemizin Motoru Çelikten Birliğimizin Teminatıdır
- Doğru Bir İdeolojik Mücadelenin Olmadığı Yerde Komünist Partisi'nin Saflığını Korumak İmkansızdır
- Doğru Bir Politik Önderlik İçin Kadrolar Tayin Edicidir
- Stratejik Önderliği Örgütlemek Partiyi ve Devrimi Örgütlemektir
- Maoistlerin Birliği Stratejik Bir Sorundur
- Kürt Ulusal Hareketi ve Ulusal Sorun, Ezen Ulus Burjuvazisi ile Ezilen Ulus Burjuvazisi Arasındaki Çelişki Sıradan Bir Çelişki Değil, Sürecin Başlıca Çelişkilerinden Biridir
- Sınırlar mutlak değil, ancak mevcut dünyamızda bu sınırlar reddedilmez birer tarihsel, sosyo-ekonomik olgulardır
- Kadınların Gerçek Kurtuluşu Komünizmle Olacaktır
- Maoizm'le Yüklen Halk Savaşı'yla İlerle!..
- Partimiz Maoist Komünist Partisi Maoizmin ve Halk Savaşı Stratejisinin her türlü sol ve sağ yorumunu berrak bir şekilde alt etti

Tarih bize doğru bir siyasi çizginin kendiliğinden ve sakin bir şekilde değil, ancak mücadele içinde ortaya çıkıp geliştiğini göstermiştir. Bütün komünist partileri bu süreci yaşamıştır. Bu durum, Partimiz için daha da geçerlidir. Çünkü partimiz kurulduktan kısa bir süre sonra hem kurucu önderini yitirmiş hem de yenilgi almış; dahası arkasından oluşan önderliklerin izledikleri politik-taktik çizgilerin esasta MLM değil, oportünist olma gerçekliği var. Bu çizgilerin sol veya sağ çizgi olması fark etmez. Sağ ve sol çizgilerin hepsi de MLM çizginin gelişmesi önünde engel ve aynı derecede tehlikelidir. 1. yenilgi sonrasında günümüze kadar devam edegelen önderlikler doğru bir politik-taktik siyasal çizgi izlemedikleri içindir ki partimizin genel ideolojik-siyasi çizgisi kitlelere yeterince nüfuz edememiş, parti çizgisi maddi güç haline gelememiş ve yeni yenilgiler almaktan kurtulamamıştır.

Partimizin tarihi öylesine azımsanacak kısacık bir tarih değil. Otuz yılı bulmuştur. Bu otuz yılı boyunca küçümsenmemesi gereken büyük devrimci kahramanlıklar, gelenekler ve tarihten silinmez değerler yaratılmıştır. Bu şanlı mücadele içerisinde Partimiz yüzlerce şehit verdi. Kelimenin gerçek anlamıyla BU TARİH KANLA YAZILDI. Hatalı da olsa dünya proletaryasının kıvılcık bayrağı onurla ve ısrarla taşındı. Gerek içten gerek dıştan darbelenmelere karşı yeniden ve yeniden ayağa kalkmanın bayrağı oldu Partimiz. Ve bütün bunlar kuruluş dönemimiz hariç Partimiz önderliklerinin yanlış oportünist çizgilerine rağmen başarıldı. Partimiz, geldiği seviyeye yetinemez. İktidar bilinciyle hareket eden bir komünist partisi yetinmemelidir de. Partimiz, iktidarı ve giderek komünizmi kazanmak için vardır. Öyleyse bugüne kadar partimize hakim olan bu hatalı eğilimleri alt etmeden bu savaşta doğru bir çizgiyi hakim kılmanın ve bu çizgi altında zafer kazanmanın olanaksız olacağı açıktır. Kurucu Önderimiz Kaypakkaya Yoldaşın kaybı ile ortaya çıkan stratejik önderlik boşluğu, otuz yıllık tarihimiz boyunca doldurulamamış, günümüze kadar önderlik sorunu Partimizin temel sorunu olarak varola gelmiştir. Yoldaş Kaypakkaya sonrası önderlikler, gerek Maoizm'den gerekse de onun Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna bilimsel bir tarzda

uyarlanması olan Kaypakkaya Güzergahı'ndan sapmalar içerisinde olmuşlar ve Partimiz bir türlü Kaypakkaya dönemindeki nitel stratejik önderlik çizgisini yeniden kurumlaştıramamıştır. Tüm yaşanmış krizler, Maoizm'den ve onun ülkemiz somutuna uygulanışını ifade eden, Kaypakkaya Güzergahında somutlanan genel stratejik siyasal çizgimizden sapmalar temelinde varolmuşlardır. Maoizmi ve dolayısıyla Kaypakkaya Güzergahını kavramak ve uygulamak esas halkadır. Temel mesele Maoizm'dir. Tarihi tecrübelerimiz göstermiştir ki ideolojik alandaki kırılmalar hatalara götürmüştür. Kısacası, yoldaş Kaypakkaya sonrasında bugüne kadar Maoizm temelinde ideolojik-politik stratejik önderliğimiz kurumlaştırılmadığı gibi önderliğin tayin edici önemi yeterince kavranamamıştır.

Parti tarihimizin bilimsel bir tarzda muhasebe edilmesinin ve Maoist ideolojik bakış açısıyla köklü bir eleştiriye tabi tutulmasının tayin edici önemi kavranmamıştır. Tarihimizdeki önderlik çizgilerinin hiçbirisi bir önceki yanlış çizgiyi köklü bir eleştiriye tabi tutarak ondan kopamamış; bir sağ bir sol oportünist çizgiyle adeta kendini tekrar etmiştir. Bu düşünce yönteminden dolayı Partimiz yaşamış tarihi deneyimleri bir silaha dönüştürerek ilerleyememiştir.

Marksizm Leninizm Maoizm'den koparılmış bir Kaypakkaya'cılık, Marksizm Leninizm Maoizm'le birleştirilmeyen bir silahlı mücadele ve Halk Savaşı savunuculuğu, parti tarihimizin önemli bir handikapıdır.

Maoizm, Partimizin ideolojisi, Partimiz ise Maoizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da göndere çekilmiş bayrağıdır. Yoldaş Kaypakkaya tarafından ortaya konulan programatik görüşler, Maoizmin Türkiye- Kuzey Kürdistan şartlarına bilimsel bir şekilde uyarlanmasıdır:

Yoldaş Kaypakkaya, bilimimizin üçüncü nitel aşaması olan Maoizmi her ne kadar "Mao Zedung Düşüncesi" olarak formüle etse de, onun dünya görüşünün gerek kavrayışıyla gerek uygulanışıyla Maoizm olduğu beş temel belge ile sabittir.

Devrimci Enternasyonalist Hareketin embriyonik merkezi olduğu Yeni Komünist bir enternasyonalin güçleri ancak Maoizmi savunup uygulayanlar olabilirdi. 2. Enternasyonal'den köklü bir kopuş gerçekleştirilmeden 3. Enternasyonal olamazdı. Olsaydı da bir devamı, revizyonizmin bir tekrarı olurdu. Zayıflıklarına, kimi hatalarına rağmen 3. Enternasyonal Marksist-Leninist idi. Sonrasında, Komünist Partilerin büyük çoğunluğu hataları aşmak bir yana, sistemleştirmekle kalmadılar; doğru olan ne varsa da buzlu sulara gömdüler. Hatalara ve bunun üzerinde yükselen revizyonizme Başkan Mao ile neşter vuruldu. İşte bu neşter beraberinde Türkiye-Kuzey Kürdistan revizyonist-reformist geleneğini dinamitleyen Yoldaş Kaypakkaya'yı yarattı.

Yoldaş Kaypakkaya sonrası önderliklerimiz Mao savunmasını merkezci bir güzergahta Hocacılıkla birleştirerek Maoizmin eklektik kavranışını uygulaya gelmişlerdir. Mao Zedung Düşüncesi formülasyonu bu eklektizmden dolayı terkedilmişti.

Kongremiz, Partimizin bütünlüklü tarihi muhasebesi içerisinde Maoizm kavrayışımızın yanısıra Devrimci Enternasyonalist Hareket'i ve Partimizin onunla ilişkilerinde izlediği tutumu da değerlendirmiş ve 1997 yılına kadar Partimizin bu alanda izlediği sol sekte, eklektik-merkezci oportünist siyaseti alt ederek aşağıdaki sonuçlara varmıştır:

Geçmişte Partimizde hakim hale gelen merkezci sol sekte çizgi ve bölünmeler nedeniyle Devrimci Enternasyonalist Hareket ile ilişkilerimiz aksamıştır. İlişkilerin aksaması esasen Partimizin yanlış değerlendirme ve tutumundan ileri gelmekteydi. Bunun asıl nedeni Maoizm'den sapmaydı. Geline aşamada Partimiz Devrimci Enternasyonalist Hareketi ve onun yayınladığı 'Deklarasyon' ve 'Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm' belgesini MLM olarak değerlendirmekte ve sahiplenmektedir.

Programı Olmayan Bir Parti Alternatif Olduğu Bir Siyasi İktidarı Alt Edemez

Komünizme yürüyüş mücadelemizde yakın, orta ve uzak vadeli devrimimiz önünde engellik teşkil eden ekonomik, siyasi ve ideolojik güçleri tümünden yıkmak ve nihai olarak ortadan kaldırmak için Komünist bir partinin alternatif programa sahip olması mutlak bir görevdir. Bu vesileyle partimizin bugüne kadarki önemli eksikliklerinden birisini de Yoldaş Kaypakkaya tarafından ortaya konulan programatik görüşlerin programa dönüştürülemediği oluşturmaktaydı.

Bilindiği gibi program, devrimin yakın, orta ve uzak vadeli sorunları ve isteklerinin bilimsel ve kısa bir şekilde formüle edilmesidir.

Buradan hareketle Yoldaş Kaypakkaya devrimimizin genel sorunları ve isteklerine ilişkin tezler ortaya koymuş, ancak bu tezler henüz sadeleştirilmiş bir programa dönüştürülemediği. Bu bilinçten hareket eden kongremiz parti programını hazırlama görevini de başarıyla yerine getirmiştir.

Parti İçi İki Çizgi Mücadelesi Gelişmemizin Motoru Çelikten Birliğimizin Teminatıdır

Parti tarihimizde İki Çizgi Mücadelesi'nin eklektik bir şekilde savunulması ve uygulanması bir yandan ayrılıkçılık, bağımsızlıkçılık, isyan ve hizipçilik kültürünü; dolayısıyla bir yandan Maoistlerin birliği hedefini merkezine oturtmayan yıkıcı, sekter ve sol tasfiyeci çizgileri diğer yandan da mücadelesiz birlikler ve ilkesiz uzlaşmalarla liberal ve sağ tasfiyeci oportünist çizgileri beraberinde getirmiştir.

Parti içi iki çizgi mücadelesinin doğru ile yanlış arasındaki mücadele olduğu kavranmadığından, bu konuda ideolojik ve teorik kaos içerisindeki önderlik çizgileri doğal olarak bir çok hizipsel bölünmelerin gelişmesine de zemin hazırladılar. Hizipleri savunmak, bu hiziplerin çıkış gerekçelerini doğru bulmak ve savunmak Maoist Parti içi iki çizgi mücadelesi ile bağdaşmaz. Açıktır ki bütün hizipler anti-Maoist bir çizgiden hareketle partiye bayrak açmış ve zarar vermişlerdir. Ancak bu durumların yaratılmasında önderliklerin hatalı çizgilerinin payı da ciddi bir değerlendirme konusu yapılmamıştır.

Parti içi İki Çizgi Mücadelesi, Parti içindeki doğru ile yanlışın mücadelesidir. Doğru ile yanlışın mücadelesinin kendisi diyalektik tarihsel materyalizmle idealist-metafizik düşüncelerin çatışmasından başka bir şey değildir. Parti içerisinde doğru ile yanlışın, farklı görüşlerin varlığı eşyanın doğası gereğidir. Farklı çizgilerin varlığını kabul etmek de yetmez. Bu farklı görüşlerin, sistemleşmiş halleriyle bir arada bulunmasının mümkün olmayacağını mutlaka göstermek da idealizmdir.

Parti tarihimizde açık, Parti kitlelerinin de katıldığı canlı ideolojik, politik tartışmalar üzerinden değil, geri kitleler, gruplar ve kişiler üzerinden 'politika' yapılarak, Parti içi Maoist İki Çizgi Mücadelesi yerine, kişiselleştirilmiş ve yüzeysel polemikler temel alındı. Bu, doğru ile yanlış ayrıştırılmadığından İki çizgi mücadelesi üzerinden ayrışma ve birleşme zemini ortadan kaldırıldı. Bu, doğru ile yanlışın, farklı çizgilerin mücadelesiz birliğinde ve nihayetinde örgütsel, idari tedbirlerle tasfiyesinde somutlandığından Partinin birlik-mücadele-daha yüksek birlik prensibi ile ideolojik netleşme ve sağlama yoluyla ilerlemesi engellendi.

Maoist Komünist Partisi, bütün bunların bilincinden hareketle amansız bir ideolojik mücadele, döne döne bir dönüşüm ve yeniden kalıba dökme siyaseti yürütülmesinin, yani iki çizgi mücadelesinin tüm Maoist komünist partileri için evrensel bir ilke olduğu görüşündedir. Bizimki gibi küçük burjuvazinin yoğun olduğu ülkelerde bu ilkeye bağlılık daha da yakıcı bir hal almaktadır.

Bizimki gibi ülkelerde küçük burjuvazi yaygın bir şekilde örgütsel olarak partiye katılırken bu sınıftan insanların ideolojik dönüşümünü sağlamak, ideolojik olarak partiye katmak, parti önderliğinin görevidir. Büyük Proleter Kültür Devrimine, Çin işi olarak bakan ve Maoist Halk Savaşı Stratejisini salt bir askeri savaş stratejisi olarak algılayan, Maoist kitle çizgisinden ve kitleleri savaş içerisinde dönüştürmenin Halk Savaşının zaferinin yegane garantisi olacağından bihaber, dahası demokrasi kültüründen yoksun, bir önderlik elbetteki kendi

içindeki küçük burjuvaziyi gerçek anlamda proleterleştiremez. Bu başarılmadığı için küçük burjuvazinin örgüt içi ilişkilerdeki yıkıcı tarzı bir çizgi halinde partiye hakim olmuştu. Bu çizgi, özellikle 1986-87 yıllarında daha da boyutlu bir hal almıştı. Öznellik ve şekilciliğin düşüncede hakim olduğu bir partide, onun da ötesinde son yıllarda devrimci teorinin küçümsendiği, deneyci ideolojinin daha çok hakimiyetini sağladığı bir parti çizgisi tabii ki Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapacaktır.

Maoist bir partinin proleter dışı düşünce akımları, davranış ve kişilik yapıları karşısında Maoist ilkelere ve komünist kültür ve yaşam tarzına ısrarla ve keskin ideolojik mücadeleler içerisinde sahip çıkma dışında bir güvencesi yoktur. İdeolojik mücadele, parti içerisinde Maoist İki Çizgi Mücadelesi, Maoist partinin döne döne arınarak kendi komünist özünü korumasının tek silahıdır. Maoist bir parti bu silahı her alanda ve sürekli bir şekilde kullanmadığında veya bu silahı kullanmada gevşek davrandığında, onun proleter çizgiye ve amacına yabancılaşarak giderek yozlaşması kaçınılmazdır. Mesele, sadece tek tek iflah olmaz unsurların örgütsel tedbirlerle saflardan temizlenmesi meselesi değildir. Bununla birlikte esasta MLM olan birçok yoldaşa birçok eksiklik ve birçok zaaf mevcuttur. Bu yoldaşlarımızın küçük burjuva yanlarıyla ideolojik olarak amansız bir şekilde mücadele verilmediğinde onlar da iflah olmaz unsurlar haline gelebilirler. Bundan dolayı ideolojik mücadele parti içerisindeki her türden yanlış eğilime karşı gerekli ve kaçınılmazdır. Bir komünist partisinin gelişmesinin motoru da ideolojik mücadeledir.

Maoist parti ve Maoist iki çizgi mücadelesi anlayışından kopup, monolitik parti yaklaşımı, ayrılıkların temel nedenlerinden birisidir. Merkezi önderliklerin çizgilerini gerekçe göstererek ayrılanlar konferansa katılmamışlar somut bir örnektir. Aynı şekilde önderliklerinde, muhalefet üzerinde sopa kültürü bir başka yanlıştır.

Doğru Bir İdeolojik Mücadelenin Olmadığı Yerde Komünist Partisi'nin Saflığını Korumak İmkansızdır

Maoist İki Çizgi Mücadelesinin olmadığı yerde ideolojik ve kültürel yozlaşmanın, burjuva kültürle uzlaşmanın ve amaca yabancılaşmanın kaçınılmaz olacağı açıktır. Bu yabancılaşmanın ürünü olarak ilkesiz, kişisel, grupsal ve bölgesel çıkarlar temelinde birlikler, her türlü proleter dışı düşünce ve yaşam tarzı ile uzlaşmalar sözkonusu olmuştur. Bunun da ötesinde yabancılaşma, Parti adına, Parti ve devrimin çıkarları adına ilkelerin ayaklar altına alındığı en dejenere pratiklere girilebilmesine kadar götürmüştür. Partimiz tarihinde bunun iki uç örneği yaşanmıştır.

Birincisi, Partimizin amaca ulaşma adı altında "ne yararlıysa o doğrudur" felsefesinden hareket edilerek gerçekleştirilen amaç dışı ticaret yapılmış olmasıdır.

İkincisi ise, Partimiz içerisinde açığa çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre elemanlarına uygulanan yöntemde ortaya çıktı. Bu hücreyi açığa çıkaran Kongre Hazırlık Konferansımızın ana gündemini de Karşı-Devrimci Hücre oluşturmuştu. Nihat diye bilinen bir unsurun başını çektiği bu karşı-devrimci ajan örgütlenmesinin açığa çıkartılması, Konferansımıza tarihsel, politik bir anlam yükledi. Öyleki partimiz tümünden tasfiye olma ya da karşı-devrimin aleti haline dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Karşı-devrimci örgütlenme Partimizin önderliğini ele geçirmeyi ve partiye hakim olmayı hedefliyordu. Karşı-devrimin bu oyunları Konferansımız tarafından başarıyla boşa çıkarıldı. Ve partimizin Marksist Leninist Maoist özü korunarak Partimiz yeni bir merkezi önderliğe kavuşturuldu.

Konferansımız bu tarihi rolü oynamakla birlikte ancak yanlış ve hatalı çizgilerden kopmayı başaramamıştır. Bunu başaramadığı gibi ciddi ilkesel hatalara da düştü.

İlkesel olarak düşülen hatanın kendisi karşı-devrimci hücre elemanlarına sorgulama ve soruşturma sürecinde "devrimci şiddet" adı altında işkence yapılmasıdır.

Ne adına yapılsa yapılsın bir kişiye kötü muamele, psikolojik baskı, insani onurunu zedeleme, hakaret, küfür ve fiziki şiddet, vb. yöntemler uygulamak işkencedir ve insanlık

suçudur. Bu, Marksist Leninist Maoistler için ilkesel bir sorundur. Konferansımız ne yazık ki bu ilkeyi yeterince bilince çıkaramamış ve bu noktada ilkesizliğe düşmüştür. Bu, Partimiz tarihine bir kara leke olarak düşmüş, Partimizin adaletini ve hukukunu tartışılır hale getirmiştir. Bu, bir yanıla sekter, diğer yanıla liberal, ama özünde her halükarda burjuvazinin siyaset ve eylem tarzı olan gerici pragmatist bir politikadır. Karşı-devrimci olsalar da bir tutukluya baskı yapmak, işkence yapmak, hakaret etmek, onurunu kırmak, küfür ve dayak atmak, proleter hukuk ve adalette yasaktır, suçtur.

Bu bilinçledir ki Kongremiz burjuvaziden ödünç alınmış bu karşı-devrimci yöntemi mahkum ettiğini ilan eder ve bu suçtan dolayı Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları başta olmak üzere enternasyonal proletarya ve dünya halklarından özür diler.

Kongremiz, gerek Kardelen Harekatında gerekse KHK sonrası örgüt içi ve dışında açığa çıkarılıp ölümle cezalandırılan ajan ve işbirlikçilere karşı izlenen siyaseti detaylı bir şekilde ele almış ve değerlendirmiştir. Bu değerlendirmeler sonucunda Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının ölümle cezalandırılması genel olarak doğru bulunurken, ancak kimi ajan ve işbirlikçilerin ölümle cezalandırılması noktasında aşırıya kaçıldığı sonucuna vardı. İçinden geçilen andaki tarihsel, siyasal koşullar, kişilerin Partiye ve halka verdikleri zarar, bu suçu işlemelerine neden olan iç ve dış koşulların etkisi, suçlarına yaklaşımları, Partiye ve halka karşı samimi davranıp davranmadıkları, vb. etmenler dikkate alınarak sonuca varılır. Bu bilinçten hareketle bazı ajan ve işbirlikçiler ölümle değil teşhir, tecrit etmekle birlikte, yeniden kazanma politikası da güdülmelidir.

Doğru Bir Politik Önderlik İçin Kadrolar Tayin Edicidir

Kongremiz Maoist teorik çizginin bir partide hakim olmasının tek başına yeterli olamayacağına, bu çizginin garanti altına alınması gerektiğine dikkat çekti. Çizgiyi garanti altına alacak olan biricik güç ise Maoist kadrolardır. Dolayısıyla Kongremiz 30 yıllık kadro politikasını da muhasebeye tabi tutarak bundan böyle geçmişin zaaflarından arınmanın gerekliliğine işaret etti.

Partimizde geçmişten bugüne kadar kadro politikasında gerçek bir MLM hat izlenemedi. Doğru bir kadro politikası izlenemediği için yeni kadrolar yetiştirilmedi. Özellikle de son yıllara doğru bu konuda daha liberal ve ilkesiz bir politika benimsendi. Geçmişte bu yanlış politikalar sonucu birçok kadro partiden dışlandı veya dışlandı.

Nicel değil nitel örgütlenme esas alındığında Maoist bir parti olunabilir. Sadece fedakarlık, çalışkanlık ve dürüstlük parti üyeliğinin yeterli kriterleri değildir. Parti tüzüğünde belirtilen 'üyenin görevleri ve hakları'nı bilinçli bir şekilde yapacak ve kullanabilecek vasıflara sahip değilse her istek duyan yoldaşın partiye üye alınması; Maoist komünistlerin irade ve eylem birliği olan partiyi sınıfa ve halka devrim yolunda öncülük görevinden alıkoyacaktır. Bu menşevik tarzla hem üyelik vasıflarını yerine getirebilecek durumda olmayan kişiye zarar verilmiş, gelişimine ket vurulmuş olunur hem de bu politika şahsında partinin, devrimin bir bütün olarak gelişip-güçlenmesi önünde baraj oluşturulmuş olunur.

Nitelik denilince, bundan davaya kesin bir bağlılık, ideolojik sağlamlık, siyasi uyanıklık, örgütsel tecrübe ve birçok alanda çok yönlü yeteneği üzerinde barındırmak anlaşılır. Yoksa sadece birini temel alır diğerlerini göz ardı edersen daha işin başında kaybetmişsin demektir. Kadro yetenektir, fikir üretendir, fikirleri uygulayandır, kadro siyasettir, bilinçtir, kadro siyasi uyanıklık ve ideolojik sağlamlıktır. Ve kadro yöneten ve yönlendirendir. Kısacası kadro örgüttür.

Stratejik Önderliği Örgütlemek Partiyi ve Devrimi Örgütlemektir

Kongremiz, stratejik önderliğin tayin ediciliğine önemle vurgu yaptı ve bugüne kadar başarısız olan Maoist önderliğin kurumlaştırılmasını birincil görev olarak belirledi.

Amaçlarda netlik ve ideolojik duruş siyasal coğrafya somutuna parti programı ile indirgendiğinden, komünist partisi önderliğinin birincil özelliği ideolojik önderlik olabilmesi ve programı doğru ve bilimsel kavrayışı ile belirlenecektir. İster azami, ister asgari Programı gerçekleştirmek; içinden geçilen süreci bütünlüklü kavrayış doğrultusunda ortaya konulacak bir stratejik planla mümkündür. Dolayısıyla stratejik plan, savaşı yönetmenin ve kazanmanın genel planı, başka deyişle zaferin anahtarıdır. Komünist Partisine niteliğini veren ideolojisi, programı ve bunu gerçekleştirmek için ortaya koyduğu stratejik-taktik plan olduğuna göre; o planın da kurmayı, stratejik önderliği olmak durumundadır.

Stratejik planın uygulanması stratejik önderliğe bağlıdır. Bu anlamıyla stratejik önderlik tayin edicidir. Çünkü stratejik önderlik bütünü, tüm bir savaşı yöneten merkez olarak tüm parçaların işleyişini, politikasını ve pratiğini hem tek tek hem de birbirleriyle ilişkileri içerisinde bir bütün olarak kavrayıp yöneten ve yön verendir. Taktiklere yön veren stratejiyi her somut koşulda bütünü, kolektifin tamamının gerçekliğine, parçaların tüm ilişkilerini ve tarihsel, sosyal, politik şartların bütününe dikkate alarak uygulaması ve bütünü harekete geçirmesi gereken orkestra şefi odur. Genele, güçler dengesinin bir bütününe ve önderliği altındaki tüm alanlara, o alanların birbirleriyle ve diğer güçlerle sınıf ilişkilerinin bilgisine, hem genel olarak toplumdaki sınıfların mevzilenişine ve hem de tek tek alanlardaki duruma vakıf olmak durumundadır ki merkezi bir stratejik önderlik sorumluluğunu yerine getirebilsin; Parçaları birbirleriyle uyumlu bir şekilde yönetebilsin; tek tek taktik önderlikleri stratejinin hizmetindeki bir merkezi taktik planın başarılması gibi kolektif bir zorlu işin ekseninde koordine edebilsin.

İdeolojik-politik bir stratejik önderlik olmaksızın tek tek alanlarda, tek tek sorunlarda kısmi başarılar elde etmek mümkündür. Tek tek muharebelerde zaferler kazanmak da mümkündür. Ama uzun süreli bir stratejik mücadelenin başarısının tek garantisi bu stratejik önderliğin kendisidir. Merkezi taktik başarıların olmazsa olmazı stratejik önderlik kurumlaşmasıyken; tek tek alanların taktik başarılarının bütünü, devrim mücadelesini ilerleten bir nitelik alabilmesi, yani aynı zamanda merkezi bir taktik başarının kendi üzerine düşen payını gerçekleştiriyor olabilmesi de savaşın bütününe kurmayı olan stratejik önderliğe bağlıdır. Yine merkezi taktik başarıların stratejik bir zafere yürüyüşü de bu stratejik önderliğin kurumlaşmasına bağlıdır.

Böyle bir kurmay olmadan her bölgenin, her parçanın kendi başarısını esas alarak hareket etmesi ve bütünü başarısının gereklerini gözden kaçırmaması kaçınılmazdır. Her bölgenin ve her faaliyet alanının asli görevlerini belirleyecek ve merkezi taktik plana uygun bir bölgesel taktik önderlik için onlara yön verip perspektif sunacak olan da gene tek tek parçaların bilemeyeceği ve göremeyeceği kadar bütüne tüm yönleri ve tüm çelişkileriyle vakıf olan stratejik önderlik olacaktır.

Maoistlerin Birliği Stratejik Bir Sorundur

Maoist Komünist Partisi nihai amacına ulaşmak için öncelikle Parti içerisinde Maoistlerin ilkeli ve çelikten birliğini sağlamanın bilinciyle hareket etmektedir. Kuşkusuz bunun aracı Maoist İki Çizgi Mücadelesidir. Maoist Komünist Partisi, kendi içinde birliği yeterli görmemekte, ayrıca, aynı siyasal coğrafyada tüm gerçek Maoistlerin tek bir Maoist Komünist Partisi çatısı altında birleşmesinin zorunluluğuna da işaret etmektedir. Maoistlerin birliği sorunu taktik değil stratejik bir sorundur. Bu bilinçle Maoist Komünist Partisi, Maoistlerin birliği siyasetinde şu kriterlerden hareket eder:

- İdeolojik Birlik
- Asgari ve Azami Devrim Programında Birlik
- Devrim Stratejisi ve Temel Taktiklerde Birlik
- Örgütsel İlkelerde Birlik
- Tarihi Muhasebenin Yapılması

Kongremiz, coğrafyamızda farklı örgütsel yapılar olarak mücadele eden Maoistlerin, ideolojik-siyasi tarihi muhasebe hariç diğer genel konularda birlik koşullarına sahip olduğu görüşündedir. Partimiz örgütsel önderlik çizgilerinin bu temel kriterler sağlandığı müddetçe birliğin önünde engel olmadığı ve Maoist güçler arasında İki Çizgi Mücadelesinin tek bir Parti içindeyken de varolduğu ve olacağı konusunda berrak bir bilince sahiptir. Maoist Komünist Partisi, tarihi muhasebe noktasında yakaladığı bilinç ve çıkardığı tarihi dersler ışığında 1992 Birliği'ni de değerlendirmiş ve bu oportünist birlikten öğrenilmesinin önemine dikkat çekmiştir.

Bu sorun, Partimiz Maoist Komünist Partisi açısından esasta çözülmüştür. 1. Kongremizin 30 yıllık muhasebe, program, tüzük, ideoloji, Uluslararası Komünist Hareket vb. konularda yakaladığı seviye bütün Maoistlerin birliğinin temelini oluşturmaktadır. Bu seviye yakalanmadıkça oportünist çizgilerin birliği 1992'de olduğu gibi gruplar konfederasyonundan öte bir anlam ifade etmez. Partimiz, TKP/ML'li yoldaşları bu perspektif ışığında ve ayrılık noktalarını iç tartışma yöntemiyle ikna etmek için sonuna kadar ideolojik mücadeleyi yürütecektir.

Kürt Ulusal Hareketi ve Ulusal Sorun, Ezen Ulus Burjuvazisi ile Ezilen Ulus Burjuvazisi Arasındaki Çelişki Sıradan Bir Çelişki Değil, Sürecin Başlıca Çelişkilerinden Biridir

Partimiz Yoldaş Kaypakkaya ile birlikte birçok konuda olduğu gibi ulusal meseleye ilişkin de en doğru ve en bilimsel bir politik perspektif ortaya koymuş, ancak bu genel politikayı özel politikalarla birleştirme görevini yerine getirememiştir. Partimizin kuruluş belgelerinde Yoldaş Kaypakkaya; ulusal sorun, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı, tarihteki Kürt ulusal hareketleri, Kemalizm, Türk şovenizmi, sosyal-şovenizm ve ezilen ulus milliyetçiliği vb. konuları Marksist Leninist Maoist bir yöntemle ortaya koymasına karşın, ancak yoldaş Kaypakkaya sonrası partimiz bu çizgiyi yeterince maddi bir güce dönüştüremedi.

Kendisini Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden proletaryanın öncü partisi olarak tanımlayan bir komünist partisinin Kuzey Kürdistan'da faaliyet sürdürmesi farklı şey ama o partinin ezilen ulus için somut sloganlar ve politikalar ışığında iradi faaliyet yürütmesi farklı şeydir. Ezilen Kürt ulusuna karşı görev ve sorumluluklarını yerine getirmeyen bir komünist hareketin Kürt milliyetçiliğinin gelişmesinden yakınmaya hakkı yoktur. Bilindiği gibi, PKK, 15 yıl boyunca devrimci bir ulusal kurtuluş savaşı yürütmüş ve Kürt kitlelerinin ezici bir çoğunluğunu ulusal burjuvazinin bayrağı altında toplamıştı. Bu hareketin silahlı mücadeleye ara vermesi ve programında daralma yaratarak tasfiyeci bir çizgiye doğru bir eğilim göstermektedir. Gerek Kürt kitlelerinin ulusal burjuvazinin arkasına takılmasında gerekse Faşist diktatörlüğün bu devrimci ulusal hareketi tasfiye saldırısının başarısında Partimizin hiçbir bir sorumluluğunun olmadığı düşünülemez.

Partimizin bu alanda görevini yeterince yerine getirememesi, nesnel olarak bir yandan sosyal şovenizmin güçlenmesine hizmet ederken öte yandan ezilen ulus proletaryası ve halkının Parti önderliğinde birleştirilmeyerek ezilen ulusun reformist ve devrimci burjuvazisinin ideolojik ve siyasi etki alanına akmasına neden oldu.

Parti içerisinde yanlış eğilimlerden biri de Kürt ulusal sorununa iki asgari bir azami program ve bunun için de seksiyon örgütlenmesini savunan oportünist anlayıştı. Bu anlayış daha çok PKK'nin silahlı mücadeleyi başlatmasıyla boy verdi. Ezilen ulus milliyetçiliğinden etkilenerek sözüm ona doğru bir siyaset ortaya koymaya çalışanlar, üzerlerinde tartıştıkları "inceltmiş milliyetçiliğin" farkında olamadılar.

Kongremiz, ezilen ulus burjuvazisi ile ezen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkinin başlıca çelişmeler içerisinde sayılmaması ve Partinin buna gözünü kapatması esas itibariyle yukarıda açıkladığımız yanlış ve hatalı anlayışların ürünü olduğuna dikkat çekti. Kürt ulusal sorunundan sıkça bahsedip bu çelişkiyi başlıca çelişkiler kategorisinde saymamak doğru değildi. Proletarya önderliğinde, Yeni Demokratik Devrim ile gerçek anlamda çözüme

kavuşturulacak bu mesele konjektürel taktik bir sorun değil. Dolayısıyla, ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişme öyle basitçe üzerinden atlanılacak bir mesele değildir. Bu çelişki tespit edilse de edilmese de nesnel olarak vardır. Ve toplumun başlıca çelişkileri içerisinde yer almaktadır.

Partimiz, Kürt veya Türk partisi değildir. Enternasyonal proletaryanın bir parçası olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da her millet ve milliyetten proletaryanın öncü birliğidir. Amacı komünizmdir. Buna ulaşmak için Marksizm Leninizm Maoizm'i rehber alır. Bulunduğu halkada, koşullar açısından farklılık içeren görevleri ele alırken enternasyonal proletaryanın görevlerinin özde ortak olduğu bilinciyle hareket eder. Proletaryanın mücadelesi her halkanın farklı koşulları yüzünden içeriği değişmese de, biçimde farklılıklar gösterecektir. Lenin yoldaşın dediği gibi, görev, "herkes için aynı olan uluslararası sorunu" her bir somutta özel olanla birleştirmektir. Proletarya enternasyonalizmi, budur. Troçkizmin, "komünizm" adına tek ülke devrimini atlayan, köylü sorunu, ulusal sorun, vb sorunları keskin sosyalist tek tip devrim çıkırtkanlığıyla burjuvaziye havale eden, ama özünde ise devrime sırt dönen Çin Devrimi aleyhtarlığında gösterdiği gibi, Yeni Demokratik Devrimi burjuva olarak niteleyip yadsıyan, Avrupa merkezci anlayışını Maoistler her zaman kararlıca reddettiler, reddedeceklerdir.

Sınırlar mutlak değil, ancak mevcut dünyamızda bu sınırlar reddedilmez birer tarihsel, sosyo-ekonomik olgulardır.

Devlet sınırları açısından proletarya meseleye nasıl bakar. Ayrı milletlere göre ayrı milli örgütlenmeleri reddeder. Her millet ve milliyetten işçilerin ulusal değil sınıf örgütü olan partilerde örgütlenmesini savunur. Bunu yaparken de ulusal eşitsizlikler, bölgesel farklılıkları görmezden gelemez. Her bir yerdeki özgül görevleri doğru saptar. MLM rehberliğinde onu somutla birleştirerek güçlenir. Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişmenin başlıca çelişmeler içerisinde tespit edilmesi, tam da bu gerçekliğin bilince çıkarılmasının ürünüdür.

Ulusal meselenin çözümünde devrimci proletaryanın aydınlatıcılığını Türkiy- Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin geleneksel hatalarının düzeyine düşerek, onlarla benzeşerek karartmaya çalışan duruşlara, özellikle de Yoldaş Kaypakkaya'nın ışığıyla meydan okuma cüreti Maoistler için vazgeçilmezdir. Maoistler, milliyetçi burjuvazinin Bundçu federal milletler eksenli projesine de, UKKTH'nin ilhakına dayanan Üniter devletçi şovenizme de karşıdırlar.

Kadınların Gerçek Kurtuluşu Komünizmle Olacaktır

Kongremiz, ilk toplumsal işbölümü ile ortaya çıkan ve özel mülkiyet ve sınıflı toplumlar dünyasının bir ürünü olan kadın-erkek çelişkisinin çözümü doğrultusunda Parti tarihimizde somut politikalar üretilmemiş olmasını, bir eksiklik ve egemen erkek şovenizminin inceltmiş bir yansıması olarak görmüş ve ezilen cins olarak kadının özgürleşmesi doğrultusunda özgün politikaların geliştirilmesi, özgün mücadele örgütlerinin önemi ve zorunluluğuna dikkat çekmiştir.

Toplumsal devrimin önemli bir politik gücü olarak kadının kurtuluşu hareketine öncülük ve önderlik misyonunu somut olarak yerine getirmeyen bir Maoist Komünist Partisi insanlığın kurtuluşu projesiyle, kadın sorununu somut ve acil olarak yaşayan kadınlara verdiği güvende de zayıf kalacaktır. Kadın ile erkek arasındaki çelişki, sınıflar ve antegonist çelişkilerin varlığını sürdürdüğü sosyalizmde de varolacaktır. Bu çelişki ancak Büyük Proleter Kültür Devrimlerinin nihai halkası olarak, yani komünizmle köklü çözüme ulaşarak cinsler arası salt doğal bir farklılığa dönüşecektir. Kısacası, kadın ile erkeğin ilişkisinde de devrim gerçekleşip

son "modern" efendi-köle ilişkisi de yeryüzünden silinmeden tüm dünyamızda gerçek anlamda komünizmin zaferinden söz etmek olanaksız olacaktır.

Kongremiz, Maoist komünist kadın kadrolar ve onların öncülüğünde geliştirilecek ve komünizme kadar sürdürülecek kadının kurtuluşu hareketini, hem bugün kadınların demokratik hareketi içerisinde zincirlerini kopararak devrimci enerjilerinin açığa çıkarılması, hem de sosyalizm sonrası nihai zafere ilerlenebilmesinin tayin edici olabilecek teminatı ve araçlarından biri olarak görmektedir.

Kadın ve erkek komünistlerin ilişkisi, komünistlerin özgür insan ilişkileri bilincinin en billur biçimi ve modeli olabilmelidir. Kaldı ki, salt cinsellik üzerinde yükselen birlikte yaşamın, siyasi paylaşım ve üretimin olmadığı bir 'evlilik' ilişkisi ne yürür, ne de devrimci bir ilişkiyi geliştirir. Tam tersine bu tür ilişkiler kişileri daha da geriletir. Böylesi evlilik ilişkileri düzen içidir, burjuva feodal insan ilişkilerini yeniden üretir. Profesyonel devrimci veya gerilla da olsalar, siyasi ve örgütsel konum bakımından aralarında ciddi boyutta farklar olan kişilerin "evlilik" ilişkisi de eşitlerin özgür ilişkisi olamaz. Bu ilişki, özellikle de kadının aleyhine modern köleliği, bağımlılığı pekiştirir. Erkeğin lehine kadın üzerinde siyasi iktidar ilişkisini güçlendirir. Bu, aynı zamanda her ikisinin de köleleşmesidir.

Kısacası, geleneksel evlilik kurumu kuşkusuz komünistlerin sahiplenip savunacağı bir ilişki olamaz. Kadın ile erkeği birbirinin mülkü olarak kavrayan ve özellikle de kadın başta olmak üzere her ikisini de köleleştiren geleneksel evliliklere ister burjuva ister feodal ahlak temelinde olsun karşı çıkılmalıdır. Bu konudaki yanlış çizgi ve kavrayışların kadın militanların ideolojik ve politik olarak yeterince gelişmemesinin temel nedenlerinden biri olduğu; dahası, önemli bir politik güç ve savaş gücü olarak kadını etkisizleştirdiği, kadının özgürleşmesinin önünde set oluşturduğu özel olarak anlaşılacak durumundadır. Aile ve evlilik kurumu komünistlerin yıkmak istedikleri özel mülkiyet sisteminin en temel hücreleridir. Bu kavrayışın Parti güçlerinde hakim hale gelememiş olması son derece ciddi bir ideolojik sorundur ve kadın kadroların yetişmesinin önünde engellik taşımıştır. Aynı anlayışlar tüm kadro ve aktivistlerin mevcut yerleşik (evcil) sistemden köklü bir şekilde kopuşunu engelleyerek örgütsel zararlar vermiştir.

Maoizm'le Yüklen Halk Savaşı'yla İlerle!..

Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerin devrim stratejisi olan Halk Savaşı özünde uzun süreli köylü savaşıdır. Komünist Partisinin yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde Yeni Demokratik Devrimi asgari programı olarak kabul etmesi onun subjektif bir tercihi değildir. Komünist Partisinin amacı komünizmdir. Ancak bu nihai amaca ara aşamalar atlanarak ulaşılamaz. Bundan dolayı komünist partisi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde bu ara aşamalara ulaşmak için bu ülkelerin somut koşullarına uygun bir devrim programına ve savaş stratejisine sahip olmak zorundadır.

Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi; yani, özü toprak devrimi olan Yeni Demokratik Devrimi gerçekleştirmek ve üç büyük dağı olan feodalizm, emperyalizm ve komprador bürokrat kapitalizmi devirerek proletarya öncülüğünde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde devrimci halk sınıf ve tabakalarının Demokratik Halk İktidarı'nı kurmak ve durmaksızın sosyalizme doğru ilerleyebilmek için proletaryanın politik ve askeri stratejisi olarak tüm sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için evrenseldir. Bu ülkelerde ana mücadele biçimi silahlı, ana örgütlenme biçimi ise parti önderliği altında ordu örgütlenmesidir. Kırlardan şehirlere doğru bir stratejik planın nesnel zemini bu ülkelerin sosyo-ekonomik yapısı, esasta ise baş çelişkinin feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki olması gerçekliğidir. Diğer bir faktör ise askeri teknik, güçler dengesi vb. bakımdan kırların egemen sınıflar ve emperyalizmin yumuşak karnı olması gerçekliğidir.

Her gerilla savaşı, Halk Savaşı değildir. Her silahlı eylem veya silahlı mücadele de Halk Savaşı değildir. Yine halkın katıldığı, halkın verdiği her savaş, Halk Savaşı değildir.

Gerilla bölgelerinde yoğunlaşarak yaygınlaşma, kitleleri örgütlenme ve silahlandırma ve kızıl siyasi iktidarlar politikası ile başından itibaren kitleleri değiştirip dönüştürme Halk Savaşı'nın tüm aşamaları boyunca temel olanıdır. Stratejik Savunma Döneminde temel mücadele biçimi olan Köylü Gerilla Savaşını kumanda eden de bu siyasettir.

Stratejik Denge aşamasına gelindiğinde halkın kızıl siyasi iktidar organlarının varolduğu, proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi ana bileşenlerinin kızıl siyasi iktidarları bizzat yönettiği ve düzenli ordu ve halkın birleşik cephesi (esasta) gibi bu stratejik ilkeler inşa olmuştur. Stratejik dengeyi stratejik saldırı aşaması izler.

Baş çelişki neredeyse orada yoğunlaşmak gerekir. Stratejik darbe oradan vurulur. Bu, dünyada sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise köylük alanlardır. Buralarda devrimin temel gücünü köylülük oluşturur. Kapitalist, emperyalist ülkelerde ise bu güç esas olarak sanayi proletaryasıdır. Stratejik darbeyi vuracak olan sanayi proletaryasıdır. Stratejik kavrayış ve stratejik plan dahilinde olmayan taktikler yenilgiye ve başarısızlığa götürür. İktidar bilinci ve iktidarı ele geçirme planı net olan kurmay, kitlelerin eseri olacak devrimi başarıyla yönetir. Bunun için ideolojik-siyasi çizgi tayin edicidir.

1970'li yıllarda 15-16 Haziran işçi ayaklanmaları deneyimi yaşadık. Partimizin kuruluşu öncesi stratejik kavrayışımızın ve programatik görüşlerimizin şekillendirilmesinde önemli bir derstir. Proletaryanın bizimki gibi bir ülkede bu militan politik çıkışı sonuç alıcı olamamıştır. Politik olarak güçsüz olan proletaryanın, alabildiğine yüksek devrimci durum koşullarında iktidar hamlesi yenilgiye nesnel olarak mahkumdur. Çünkü baş çelişkiyi çözmekten, devrimin temel gücüyle birleşerek politik bir güç haline gelmekten henüz uzaktır.

İlk örgütsel yenilgimizi objektif ve subjektif koşullar hazır değilken saldırı taktiğine girişilerek aldık. Bunlar, tek tek silahlı eylemler, tek tek gerilla eylemleriydi. Devrimci durum aleyhimizeyken izlediğimiz sol taktik politikalar partiyi örgütsel yenilgiye götürdü.

II. Örgütsel yenilgimizi de gerilla savaşı, Halk Savaşı adına, kıra yoğunlaşmak gerekirken, güçlerimizin önemli bir bölümünü şehirlerde yoğunlaştırarak aldık. Stratejik plan dahilinde ana mücadele ve örgüt biçimlerinde berrak bir bilinç ve bu bilinç ışığında uygun taktikler uygulanmadı mı, başarısızlık kaçınılmazdır. Stratejik kavrayışsızlığımız taktik hataları getirmiş, taktik de ideolojiyi kemirmiştir. İktidar perspektifini yitiren şehirlerde yoğunlaşmış başarılı askeri eylemler, devrimci durum yüksek olduğu müddetçe bizi zafer sarhoşluğu içerisinde tuttu. Ama devrimci durum gerileyip de saldırılar artınca, kırık alanlar dışında hiçbir parti ve ordu gücümüzü darbeden ve tasfiyeden koruyamadık.

Düşmanın 1993'te başlattığı stratejik saldırı ve tasfiye siyaseti sürecinde Partimiz dahil tüm devrimci örgütler şehirlerde darbe almışlardır. Tüm cunta süreçlerinde böyle oldu. Sadece köylük bölgelerdeki gerilla güçlerimiz en şiddetli saldırılara karşı diri kalabildi. Demek ki taktiklerimiz stratejik bir plan dahilinde gitmiyor, stratejik kavrayışımız devrimci durumun dalgalanmaları ve halkın kendiliğinden gelme mücadeleleriyle birlikte olumsuz bir biçimde dalgalanıyor; yani uzun süreli ve sonuç alıcı bir stratejik kavrayış ve iktidar bilincindeki zayıflık, bu tür hatalarımızın kaynağını oluşturmaktadır.

Partimiz Maoist Komünist Partisi Kongresi 30 yıllık tarihimizin Maoizm bilimi rehberliğinde muhasebesiyle çıkardığı derslerde Maoizm kavrayışının, özellikle de Kültür devrimi derslerinin bilince çıkarılmasının tayin edici önemini bir kez daha açığa çıkardı. Halk Savaşı stratejisini salt bir askeri savaş stratejisi olarak algılamamanın ve Maoist kitle çizgisinden sapmanın asla kalıcı ve sonuç alıcı başarılarla taşıyamayacağına bu dersler ışığında bir kez daha işaret etti.

Bizimki gibi egemen sınıfların genel olarak ekonomik ve politik kriz yaşadığı, feodal faşist diktatörlüğün sürekli bir iktidar biçimi olduğu ve devrimci durumun sürekli varolduğu bizimki gibi ülkelerde dahi, Maoist bir öncü Parti olarak asgari inşasını gerçekleştirmeden; ideolojik ve politik stratejik önderliğini kurumlaştırmadan silahlı mücadeleyi başlattığında daha bir sapmaların kaçınılmaz olduğuna da işaret etti.

Parti, politik ve örgütsel açıdan gerçek inşasını savaş içerisinde gerçekleştirecektir. Partimiz esas olarak ordu içinde örgütleniyor. Partimiz kadrolarının esas köylük bölgelerde ve ordu içerisinde konuşlanıyor. Partimiz, bir savaş örgütüdür. Ancak bunun, Partinin ideolojik ve politik önderliği, yani sürekliliği sağlanmış doğru bir önderlik kurumu kurumlaştırılmadan, dahası bunun tayin edici önemi küçümsenerek tek yanlı bir şekilde yapıldığında salt askeri bakış açısının ve dar deneycilik kaynaklı sol oportünizmin bizi nasıl bir tasfiye sürecine soktuğunu tecrübelerimizle gördük.

Partinin ve ordunun savaş içerisinde inşası salt askeri planda kavranıp ele alındığında bunun ideolojik ve politik boyutu, özellikle de yeni politik iktidarlar somutunda kendisini gösteren Partinin ideolojik-politik önderliği ve nüfuzunun doğru bir kitle çizgisi üzerinden halkın yaşamında somut değişim ve dönüşümlere işaret etmesi zorunluluğu gözardı edildiğinde, gerçekte bir Halk Savaşından bahsedemediğimizi gördük.

Yoğunlaşma, kitlelerin Parti önderliğinde örgütlenmesi ve silahlandırılması, adım adım iktidarlaştırılmasıdır. Bunun somut biçimleri, somut mücadele ve örgüt biçimleri doğru tespit edilmek durumundadır. Bu derinlik, devrimin kitlelerin eseri olacağı noktasında Maoist bilinç berraklığı ve net bir iktidar perspektifi olmayınca, devrimci durumun sürekli varolduğu bir ülkede sürekliliği sağlanmış gerilla savaşının dahi hiç bir şekilde başarı ve zafere işaret etmediği görülmüştür. Çünkü bu, adına halk savaşı dense de halkın savaşı olmamış, halk adına yani, öncü savaşı olmuştur.

Öncü savaşı, devrimci durum varolduğu veya yüksek olduğu koşullarda halkta çok güzel duygular yaratır, kurtarıcı, öncü ve kahraman olarak gördüklerine hayranlık duyguları uyandırabilir, ama bu mücadele halkın ideolojik ve politik bilincinin dönüşmesine yetmez; halkın kendi savaş pratiği içerisinde öz güven ve cüretle, uzun süreli ve sabırlı bir şekilde içerisinde dönüşerek ve dönüştürerek kendi iktidarını dişle tırnakla kurmaya götürmez. Başarıları geçici olur. Halkın öncüye güvenmesi iyidir. Ancak halk öncüye bir kurtarıcı olarak değil, önder olarak güvenmelidir. Halk, öncelikle kendi gücüne güvenmelidir. Kültür devrimleri bunu öğretiyor. Gerçek güç, gerçek politik güç, tarihin öznesi, halktır, bir avuç öncü değil.

Parti ile kitleler arasında bu bilinçle bir ilişki kurmayan devrim çizgisi ile iktidar alınsa dahi o iktidarın yozlaşması, gericileşmesi ve geriye dönüşler engellenemez. O, politik zafer kalıcı olamaz. Öyleyse mesele halkla birleşerek halkı savaştırmaktır. Halkı savaşıarak savaştırmaktır. Partinin askerileşmesi, bir savaş örgütü olarak kurumlaşması, budur.

Halk Savaşı halkı silahlandırmalı, halkı ideolojik ve politik önderliğiyle donatarak savaştırmalı ve ordulaştırmalıdır. Ne için savaştığını bilen ve bu bilinç gelişimi ile diyalektik ilişki içinde savaşı yükselten halk sadece askeri olarak değil ideolojik, politik ve kültürel olarak da devrim sürecinden geçecektir. Basitten karmaşığa, zayıftan güçlüye, küçükten büyüğe parça parça gelişerek iktidarlaşacaktır. Bu iktidarın özü proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü halk adına partinin veya proletarya adına partinin diktatörlüğü değildir.

Politik yaşama canlı katılmayan proletarya ve halk gerçekten iktidar değil demektir. Bu durumda geriye dönüşler kaçınılmazdır. Maoizm rehberliğinde stratejik önderlik kavrayışı budur. Öncü savaşını içeren, halk adına veya proletarya adına iktidarı belirsiz ve soyut bir planla ele geçirmeye çalışan iyi niyetli stratejiler Maoizmden sapmadır. Sol oportünizmdir. Halkın geniş kesimleriyle birleşme prensibinden sapmadır. Bu çizgi olası bir devrimi, proletarya diktatörlüğüne götürmez.

Proletaryanın ve halkın ileri kesimleriyle birleşmek birincildir. Ancak bu yetmez. Orta kesimleri de ileriye taşımak, geri kesimleri ilerletmek veya tarafsızlaştırmak gerekir. Sadece ileri kesimlerle birleşerek izlenen sol sekte bir kitle çizgisi, ileri kesimlerin örgütlendiği kitle örgütlerine yüklediği sol subjektif dogmatik görevler ve politikalarla sağ bir pratik hat içine düşmekten kendisini kurtaramaz.

Demokratik alanlar, demokratik kitle örgütleri nefes borularıdır. Onlarla devrim olmayacağı kesindir. Ancak buraları devrimin aracı olarak kullanmak gerekir. Kitleler, gerçek mücadeleleri içerisinde örgütlenecek ve onlara dışarıdan bilinç taşınacaktır. Kendi mücadele deneyimleri içerisinde politik ajitasyonla bilinç seviyeleri yükselecektir. Bunun için legal olanaklardan da sonuna kadar yararlanmak gerekir. Stratejik duruşu sağlam, iktidar bilinci net bir Partinin bu temelde kitle çalışması birikimcilik değildir, aksine somut durumun somut tahlili üzerine kurulu stratejik bir kavrayışla taktiklere yön verilmesidir. Güç biriktirmek, geri çekilme, savunma vb. taktikler şartlar olgunlaştığında saldırılabilmek içindir. Halk Savaşı'nın politik iktidarlaşma perspektifine yön veren ideolojik özü tüm ülkeler ve tüm devrimler için geçerlidir. Bu, Maoizmin uygulanmasıdır. Kitle inisiyatifini esas almaktır. O, doğru öncü-kitle ilişkisi, doğru önderlik çizgisidir. O, devrimin kitlelerin eseri olduğu bilincidir. Kısacası o, her şeyden önce Maoist kitle çizgisidir. İnsanın bilinçli dinamik rolünün tarihsel materyalist kavranışı, diyalektik materyalist uygulamasıdır. O, ideolojik mücadeleyi, ideolojik, kültürel değişim-dönüşüm ve ilerlemenin motoru olarak kavrayıp, proletaryanın ideolojik ve politik önderliğini kitlelerin gerçek mücadeleleri içerisinde insan bilincinde ve yaşamında iktidarlaştırarak geleceği bugünden inşa etme; yıkarken yapma pratiğidir. Muhafif değil alternatiftir. Yaşamın her alanında devrimcidir. Bilinçlerde devrimdir.

Partimiz Maoist Komünist Partisi Maoizmin ve Halk Savaşı Stratejisinin her türlü sol ve sağ yorumunu berrak bir şekilde alt etti.

Kongremiz Halk Savaşı Stratejisinin sol ve sağ yorumlarına ve Maoizmden sapmalara karşı keskin ideolojik mücadelenin zorunluluğunu önemle vurguladı.

Partimizin kuruluş belgelerinde Maoist Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisi parlak bir şekilde ortaya konulmasına karşın Partimiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Halk Savaşı'nı stratejik bir plan dahilinde başlatma ustalığını gösteremedi. Kuruluşundan kısa bir süre sonra I. Örgütsel Yenilgisiyle tanışan Partimiz, Halk Savaşı'nı merkezi bir plan dahilinde başlatmak bir yana, uzun yıllar örgütsel olarak merkezi bir yapıya kavuşamadı. 1. Konferansımızla Parti önderliğinin tesis edilmesi Halk Savaşı'nın da merkezi bir plan dahilinde başlatılması anlamına gelmiyordu. 1. Konferans ve sonrası önderliklerimizin Halk Savaşı kavrayışı kuruluş belgelerimizdeki Maoist görüşlerin oldukça gerisindeydi ve yer yer de onun tahrifatına dayanıyordu. Halk Savaşı, başvuru sıradan bir şiddet biçimi olarak algılanıyor ve silahlı her eylem, Halk Savaşı olarak görülüyordu. Gerek Partimizin bölgesel döneminde gerekse de 1. ve 2. Konferanslarımız sonrasındaki önderlik çizgilerimiz esas olarak bu kavrayıştaydı. Bu kavrayış öz olarak fokoculuğa ve salt askeri bakış açısına denk düşüyordu. Stratejik bir plan dahilinde olmasa da 1987 yılında başlatılan gerilla savaşıyla, Halk Savaşı'nın salt bir askeri strateji olduğu yanlış kavrayış aşılamadı.

Halk Savaşı'ndaki kavrayışsızlık Yoldaş Kaypakkaya sonrası Parti tarihimiz boyunca esas olarak yanlış taktik yönelimlere girilmesine sebep oldu ve Halk Savaşı stratejisinin hizmetinde ve nesnel gerçekliğe uygun olmayan, yenilgiye mahkum bu taktik yönelimlerin gerçekleştirilmesi için de yanlış mücadele ve örgüt biçimleri belirlendi. Söz konusu "taktik" mücadele ve örgüt biçimleri merkezi ve stratejik mücadele ve örgüt biçimlerine hizmet etmek bir yana, ana mücadele ve örgüt biçimlerini taktik düzeyinde kavrandı, taktiğe indirgendi ve devrimin üç temel silahının kavranışını ya ertelendi ya da boşa çıkarıldı. Deyim yerindeyse, bu dönem boyunca taktiklerimiz stratejimizi kemirdi ve devamlı zayıflattı.

Kongremiz, Devrimin kitlelerin eseri olacağı ve Uzun Süreli Halk Savaşı Stratejisinin temel ilkesinin kitle bağları ve kitlelere dayanma olduğu; Halk Savaşının bir avuç öncünün, bir grup kahramanın değil, halkın savaşı olduğu bilincinin mutlak suretle güçlendirilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Kongremiz, Halk Savaşı boyunca halkın iktidarlaşması ve kitle inisiyatifine ilişkin kavrayıştaki zayıflığın aşılması ve salt askeri bakış açısından kopularak, Halk Savaşı'nın aynı

zamanda savaş içerisinde bir ideolojik, politik ve kültürel devrim süreci olduğunun bilince çıkarılması ve buna göre hareket zorunluluğuna işaret etti. Halk Savaşı her şeyden önce halk kitlelerinin savaş içerisinde yaşamının ve bilincinin değişim ve dönüşümü ile birlikte kitleleri örgütlü bir politik güç haline getirerek iktidara taşır. Maoist önderlikli Halk Savaşı, kitleleri yeni demokratik kültürle donatmanın; feodalizmin ve her türden gericiliğin kitleler üzerindeki etkilerini kırarak, sadece askeri planda değil, ideolojik, politik, ekonomik ve kültürel cephelerde de feodalizmi savaşın seyri içerisinde adım adım tasfiye etmenin temel aracı ve sürecidir. Halk Savaşı, Büyük Proleter Kültür Devriminin dersleriyle, kitle çizgisiyle yani Maoizmle içeriklendirilmeden gerçek bir Halk Savaşı olamaz. Halk Savaşı, kitlelerde sonu gelmez değişimin bugünkü biçimidir.

Bizde silahlı mücadelenin Stratejik Savunma döneminde aldığı biçim Köylü Gerilla Savaşıdır. Gerilla savaşını başlatmak ve büyütme için de gerilla birimleri örgütlemek gerekli ve zorunludur. Silahlı mücadelenin esas olduğu yerde ordu örgütlenmesi temel örgütlenme biçimidir. Silahlı mücadele ve ordu örgütlenmesi hiçbir zaman taktik bir sorun derecesine indirgenemez. Taktik olarak da olsa barışçıl mücadele ve barışçıl örgütlenme biçimleri bizimki gibi ülkelerde esas olamazlar. Kimi dönemlerde baş vuracağımız askeri, siyasi ve örgütsel geri çekilmeler, barışçıl mücadele ve örgütlenmelerin esas hale geldiği anlamına gelmez, böyle yorumlanamaz.

Savaş başlatılmadan önce bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşı başlatmak içindir. Savaş başladıktan sonra ise bütün mücadele ve örgüt biçimleri savaşın geliştirilip güçlendirilmesi içindir. Gerek savaş başlatılmadan gerek savaş başlatıldıktan sonra bir yenilgi alınmışsa, burada da bütün mücadele ve örgüt biçimleri yeniden savaşı başlatmak içindir.

Savaşı başlattıktan sonra veya daha savaşı başlatmadan yenilgi alınması durumunda bile ilk başta yapılması gereken, partiyi toparlamak, yenilginin derslerini özetleyip savaşı yeniden başlatmak için bir geri çekilme taktiğini izlemektir. Hatta savaşı başlatmadan önce düşman taktik saldırıya geçmiş, devrimci durum ve devrimci harekette bir gerileme varsa buna uygun bir taktik politika belirlemek gerekir. Bu durumda yeniden saldırıya geçmek için düşmanın durumunu ve yönelimini gözetlemek, güçleri derleyip toparlamak bir taktik politika olarak belirlenebilir. Bu da silahlı mücadelenin tali, barışçıl mücadelenin esas hale geldiği anlamına gelmez. Yani silahlı mücadele hep saldırı ve tek başına silahlı eylemler olarak anlaşılmalıdır.

Mücadele biçimlerini mekanik biçimde kavramak ve tespitte bulunmak, Marksizm Leninizm Maoizm'in ruhuna ters bir bakış açısıdır. Maoistler dünya ve ülke tarihinin ve toplumsal yapısının hangi süreçlerden geçtiği, hangi çelişkileri yaşadığı ve bu çelişkilerin hangi yöntemlerle çözüleceğini net ve bilimsel bir şekilde ortaya koymak ve bu işi kendiliğindencilığe bırakmayarak, mücadele ve örgüt biçimlerini esas ve tali ilişkisinde net bir şekilde ayırtmak durumundadırlar. Bu düşünce ve tespitler bazı küçük burjuva anlayış ve akımların iddia ettiği gibi masa başında iradi olarak yaratılan düşünce ve tespitler değil, tamamıyla ülkenin ve aynı toplumsal yapıya sahip diğer ülkelerin tarihsel-toplumsal gerçekliklerinin sonucu olarak Marksist Leninist Maoistler tarafından devrim teorisi ve siyaseti haline getirilmiştir.

Bu bilinçle Kongremiz, Başkan Mao'nun ideolojik-siyasal katkılarının pratikte muhteşem bir uygulamasını anlatan Nepal ve Peru tecrübelerinden de öğrenerek Halk Savaşı'nın ruhuna ters kendiliğindenci oportünizme meydan okudu.

Kongremiz, Partimizin tarih serisindeki kopuşların üstesinden de ancak Maoizmle gelinebileceğinin altını önemle çizdi.

Kongremiz, yoldaş Kaypakkaya güzergahının genel siyasi çizgimiz olduğunu yeniden teyit etti ve bu temelde Parti programımızı ilan etti. Parti tüzüğümüzdeki eksiklikleri ortaya koyarak aştı.

Kongremiz, 21. Yüzyılın Maoizm önderliğinde Halk Savaşları yüzyılı olmasına, enternasyonal proletaryanın bir parçası olarak gerekli katkıyı yapma ısrarındadır.

Kongremiz, tüm bu çözümlmeleri ışığında önümüzdeki sürecin yönelimini berrak bir şekilde ortaya koyarak; dönem boyunca Partinin inşasının derinleştirilmesi, stratejik önderliğin kurumlaştırılması, yeni Marksist Leninist Maoist kadrolar yetiştirilmesi, Partinin geniş halk yığınlarıyla buluşturulması, savaş kapasitesinin nicelik ve nitelik olarak yükseltilmesi görevleri ekseninde Stratejik Savaş Planıyla, Temkinli İlerleme Taktiği'ne işaret etti.

Çeşitli Millet ve Milliyetlerden Halkımız;

Parti Kongremiz tüm bu ideolojik, politik ve örgütsel tezler üzerinden şekillendi. Bundandır ki, bugün ideolojik ve politik duruş bakımından her zamankinden daha güçlüyüz.

Atılımcı ve iradeleşmiş bu yüksek bilinç seviyesiyle bugün tüm politik ve ideolojik düşmanlarımıza karşı daha yüksek sesle meydan okuyoruz!

Kuşkusuz ki, bu meydan okumanın biricik yaratıcı gücü dünya proletaryası ve ezilen halklarımızdır.

Bu bilinçten hareketledir ki, siz bütün halkımızı Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Komünizme taşımanın aracı olan partimizin programı etrafında birleşmeye, örgütlenmeye ve iktidarlaşmaya çağırıyoruz!

Partimizin Tüm Aktivistleri;

Hepinizin iradeleşmiş katkısıyla gerçekleştirilen parti kongremizin çizgisini Yeni ve daha büyük atılımlarla taçlandırmak için Maoizm'le Yüklen Halk Savaşıyla İlerle!

- Şan olsun 1.Parti Kongremize!
- Kahrolsun Reformizm, Revizyonizm ve Her Türden Oportünizm!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!
- Kahrolsun Emperyalizm ve Her Türden Gericilik!
- Yaşasın Proleter Enternasyonalizm!
- Kahrolsun Emperyalizm, Komprador-Bürokrat Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları!
- Yaşasın Demokratik Halk Devrimimizin Sınıf Güçleri!
- Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
- Yaşasın Demokratik Halk İktidarı!
- Kahrolsun Her Türden Ulusal Eşitsizlik!
- Yaşasın Ulusların Tam Hak Eşitliği!
- Kahrolsun Haksız Savaşlar!
- Yaşasın Halk Savaşı ve Haklı Savaşlar!
- Yaşasın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi, Sosyalizm ve Komünizm Mücadelemiz!
- Yaşasın Kızıl Siyasi İktidarlar için Köylü Gerilla Savaşımız!
- Yaşasın Partimiz Maoist Komünist Partisi, Önderliğindeki Halk Kurtuluş Ordusu ve Maoist Gençlik Birliği'miz!

15 Eylül 2002

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ

Merkez Komitesi-Siyasi Bürosu